

23.IV.1986 e.v.

Lezers Heil,

Het thema van deze AAAAA is 'Samenzweringen'. De redactie heeft er van af gezien samenzweringen te behandelen die al uitgekauwd zijn door anderen (zoals vrijmetselarij). Sinds er mensen zijn, zijn er samenzweringen, en door de eeuwen heen heeft men verschillende groepen er van beschuldigd samen te zweren met de 'Vijand'.

Op de voorkant is het eerste zegel van de Orde van de Tempeliers afgebeeld. Twee ridders op één paard symboliseerde de armoede van de eerste Tempelier-ridders. De Tempeliers zijn later van alles en nog wat verdacht, maar zie daarvoor het artikel 'Assassijnen en Tempeliers'. Verder in dit nummer andere artikelen over samenzweringen.

De Val van Wilhelm Reich-Anthony H. Erlebnis
Assassijnen en Tempeliers

Necronomicon

Chris 'n Cosey

Nieuws (boing !)

-Frater Chronos

-Parsifal 45

-AH Conspirator

-AbraHAdAbra

Het hoge woord is er uit

Hallo, ik heb zo'n rot probleem hè!
Ik durfde 't eerst zelfs niet goed op te schrijven, nu nog niet zo goed. Ik zal ook maar de normale 'straat'-namen er voor gebruiken. Ik zit er al heel lang mee dat ik vind dat ik een te grote kut heb d.w.z. mijn schaamlippen zijn heel erg groot. Zo, het hoge woord is eruit maar daarmee is mijn probleem niet weg. Ik schaam me best voor dit probleem. Ik heb 't ook al met veel moeite aan mijn zusje verteld en mijn beste vriendin, ik heb 't hun zelfs laten zien! Mijn zusje zei: 'Ach, dat hebben veel meer meisjes + vrouwen, dus, 't valt best mee.' En mijn vriendin zei: 'Ja, je hebt wel een beetje gelijk, ze zijn best groot.' En later heb ik 't nog aan een meisje verteld en zij zei mij dat zij 't ook had. Maar ik kan me het niet goed voorstellen dat ze 't net zo als ik heb. En naar de huisarts durf ik ook niet, als dat zou helpen. En dan nog iets, hierdoor durf ik ook niet goed een vriend te nemen, want stel dat we op een gegeven moment met elkaar naar bed willen? Ik zou 't niet durven; ik weet niet precies waarom, maar stel dat hij 't niet hoe zou hij dan reageren? Daar ben ik bang voor.
Zou iemand me kunnen helpen? Door er op te reageren? Of te vertellen dat jij 't ook hebt. En wat ook belangrijk voor me is.

I swear by this my lucid Eye,
By all the freedom I have won,
That men shall learn to love and doubt,
Put faith and slavery to the rout,
And eagle-pinioned even as I
Soar to the splendour of the sun !

uit 'The suspicious Earl' - Aleister Crowley.

DE VAL VAN WILHELM REICH

DOOR
ANTHONY H.
ERLEBNIS.

Wilhelm Reich

1) Inleiding.

Telkens weer als ik Wilhelm Reich aanhaal tijdens zgn. 'intellectuele' gesprekken met mensen, komt de naam hen wel bekend voor. De één kan me vertellen dat het die psycho-analyticus was die z'n patiënten masturbeerde. De ander brengt hem in verband met UFO's. 'Of was het niet die uitvinder die Donald Sutherland speelde in de Kate Bush video-clip van "Cloudbusting"?'. Genoeg halve waarheden, genoeg geruchten en genoeg onvolledigheden. Wilhelm Reich was geen genie en hij was niet gek. Hij was hooguit beiden.

Geboren in het toenmalige Oostenrijk-Hongarije op 24 maart 1897 te Dobrzynica, in de provincie Galicia, was Wilhelm Reich de eerste zoon van de Joodse familie Reich. Net als de meeste Joodse families konden ook zij zich redelijk staande houden want in 1848 hadden de Joden gelijke rechten gekregen. In 1900 kreeg Wilhelm er een broertje bij die zijn ouders Robert noemden. Op het eerste gezicht scheen er niets aan de hand te zijn met de familie Reich. Ma scheen een naïeve huisvrouw te zijn geweest die door haar moeder altijd 'het schaap' werd genoemd. Pa was zoals dat wel vaker voorkwam het hoofd van de familie en zorgde voor een goed salaris, waarvan hij op een gegeven moment een boerderij kocht op het platteland van de provincie Bukovina. Wilhelm en Robert hadden er geen speelkameraadjes omdat ze de enige twee joodse jongetjes in de buurt waren, maar 'geen paniek' dacht Pa, en hij huurde twee huisonderwijzers in die de twee jongens van af dat moment privéles gaven op de afgelegen boerderij; Maar niet alleen Wilhelm en Robert kregen privéles. Toen Wilhelm 13 jaar oud was verging de wereld van het rustige platteland leven van de familie Reich, toen hij zijn moeder in bed betrapte met één van de huisonderwijzers. Wilhelm vertelde zijn vader wat hij gezien had, waarop zijn moeder uit angst en schaamte voor de autoritaire vader Reich zelfmoord pleegde. Met vader Reich ging het daarna ook niet goed meer. Hij werd steeds somberder en onverschilliger en stierf uiteindelijk vier jaar later aan tuberculose, volgens sommigen opgelopen (en met name volgens Harry Mulisch in zijn 'Sexuele Bolwerk') nadat hij midden in de winter in een vijver had staan vissen.

Ik geloof dat de mens vroeger een directe mogelijkheid had om in contact te treden met één of meerdere goden en had ze daardoor ook de kwaliteiten zelf een god te worden. Die mening deel ik met vele anderen, en de interpretatie van dit fenomeen kan op verschillende manieren worden uitgelegd. Vooral de reden waarom dit alles dan verleden tijd is heeft velen enorme kopzorgen bezorgd, waaronder Wilhelm Reich. Zijn argumentatie van het hoe en waarom van deze 'val' gaat als volgt:

'Voordat er enig leven was, was er de stroom van kosmische orgone energie. Toen op de planeet klimatische condities voldoende ontwikkeld waren, begon het leven te verschijnen, hoogstwaarschijnlijk in de vorm van primitieve plasmatische vlokken... Uit deze vlokken ontwikkelden zich over de eeuwigheden één-cellige organismen. Nu vloede de kosmische energie niet alleen in de oneindige galactische ruimtes maar ook in kleine deeltjes vliesachtig stof'. De evolutie doet verder z'n werk; de mens wordt de wereld opgeboerd. 'Maar dan liet de mens de Rede op zichzelf slaan; hij werd zelf-bewust. En zo verscheen de Val... In een poging om zichzelf en het stromen van zijn eigen energie te begrijpen, belemmerde hij het, en begon zich zodoende te wapenen, en zich daarmee te onderscheiden van de natuur'.

2) Psycho-Analyse & Marxisme.

Ik zou je gelijk kunnen geven (enerzijds) als je dit zweverige kletspraat zou noemen, voortspuitend uit de occulte moddervloed zoals Freud dat eens noemde. Maar niet hij, niet Wilhelm Reich, had ooit de intentie gehad zich daarmee in te mengen. Reich vond zichzelf een wetenschapper in hart en nieren, en wilde ook alles volgens de strikte wetenschappelijke regels bevestigd zien te krijgen. Een jaar na zijn vader's dood begon hij in eerste instantie rechten te studeren in Wenen, maar dat beviel hem al snel niet. In 1919 ruilde hij rechten om voor medicijnen. Kort daarop ging er een briefje de klas rond met de vraag of er studenten geïnteresseerd waren in colleges over het onderwerp 'sexualiteit', een initiatief wat genomen was door Reich's mede-studenten, die hiermee o.a. protesteerden tegen de ontkenning van het belang van dit onderwerp vanuit de universiteit. Dit laatste was misschien nog niet zo vreemd, we zitten nu in een periode waarin het Victoriaanse tijdperk nog welig tierde. De enige boeken die van sexologen waren verschenen waren eerder moralistisch dan wetenschappelijk van aard te noemen. Hierbij denk ik o.a. aan Havelock Ellis' 'Studies in the psychology of sex' en Richard von Krafft-Ebing's 'Psychopathia Sexualis', het soort boeken waarin stond dat je van masturberen de meest vreselijke zenuwziekten kon krijgen (waar Reich het later op meer genuanceerde wijze het mee eens zal zijn), en waarin sexualiteit bestaat bij de gratie om z'n voortplantingsfunctie; alle afwijkingen worden perversies genoemd (dus zo'n beetje alles behalve coïtus) en het is de taak van de wetenschap te ontdekken hoe die perversies ontstaan en hoe ze te 'genezen'.

Op die wijze kwam Reich voor het eerst in aanraking met Freud die nog maar net was losgeraakt van zijn leermeesters Theodor Meynert en Jean Charcot, en nu zelf een groepje volgelingen aan het opbouwen was: al snel kon hij naast Kammerer, Steinach, Adler en Stekel ook Reich aan het lijstje toevoegen. Veel meer wil ik niet kwijt over het psychoanalytische wel en wee in Wenen, dit in tegenstelling tot Reich die zichzelf tot aan zijn dood de enige trouwgebleven Freudiaan blijft vinden. In februari 1919, na de eerste sexualiteits-colleges, ontmoette Reich Freud, en al een maand later stuurde Freud nieuwe patiënten naar hem toe. Een jaar later begonnen de eerste conflicten tussen Freud en Reich die inmiddels zijn rechterhand was geworden. In 'Aan gene zijde van het lustprincipe' beschreef Freud voor het eerst de werking van de menselijke doodsdrijf, 'Thanatos'. Het lustprincipe, 'Eros', was altijd de sleutel geweest voor het begrip van de menselijke geest in de ogen van de Psycho-Analyse, maar nu werd in één klap dat begrip uitgebreid met de 'gene zijde', de instinctieve impuls van de destructie. Reich kon zich bij dit idee niet neerleggen. Voor hem bleef het lustprincipe de kern van de zaak en was elke destructieve drift een reactie op de onthouding of onderdrukking van het lustprincipe. Om die reden werd Reich op een gegeven moment dan ook Freudiaanser genoemd dan Freud zelf. In 1923 werd hem verzocht zich terug te trekken uit de Psychoanalytische Gemeenschap. Hier begon Reich voor het eerst de trekken te vertonen van het miskende genie, de martelaar;...slepende paranoia.... In 1927 ontstaat er een openlijk conflict die Reich in zijn 'Functie van het Orgasme' als volgt heeft beschreven:

'De wereld gaf hem (Freud) vele leerlingen, die aan een voor hen gedekte tafel gingen zitten... Ze hadden één enkele interesse: om psychoanalyse zo snel mogelijk sociaal acceptabel te maken... De één na de ander, offerden ze de libido (sexdrift) theorie op of lieten ze het verwateren. Freud wist hoe moeilijk het is de verdediging van de libido-theorie voort te zetten. Maar het belang van zelfbescherming en het in veiligheid stellen van de psychoanalytische beweging weerhiielden hem ervan te zeggen waar hij in een eerlijkere wereld voor gevochten zou hebben. Hij wist in 1929 dat ik in mijn jeugdige enthousiasme gelijk had. Maar om dit toe te geven zou dat de opoffering van de helft van de organisatie betekenen'. Dat was Reich's rechtvaardiging voor het conflict met Freud die al in 1926 was teruggekomen op de libido-theorie. Ondanks alle conflicten die

hadden plaatsgevonden zou Reich Freud altijd blijven verdedigen..tot in de dood toe. Maar Reich's hardnekkigheid was al eerder ter sprake gekomen; Reich was tijdens zijn loopbaan al twee keer aan een eigen analyse begonnen (een verplichting voor psycho-analysten), maar hield er steeds mee op als hij teveel onder druk werd gezet.

In 1927 heeft Reich de strijd om de libido-theorie met de psychoanalytische beweging verloren, het doodsinstinkt is niet meer uit de Weense kringen weg te denken, waarop Reich met vrouw Annie en hun dochtertje naar het kleine stadje Schattendorf (op de Hongaarse grens) verhuist. Daar is hij de getuige van een slachtpartij onder woedende arbeiders die nog een rekening te vereffenen hadden in het paleis van justitie. Tijdens een bijeenkomst van de linkse sociaal-democraten brak er een schietpartij uit die werd veroorzaakt door de tegenpartij. Een kind en een oude man kwamen om en de moordenaars werden gevangen gezet, maar uiteindelijk niet schuldig bevonden en weer vrijgelaten. Een hele menigte was hierover woedend en het paleis van justitie werd afgebrand. De oproerpolitie schoot op de menigte: 85 demonstranten en 4 politieagenten overleefden de rel niet. Wilhelm en Annie Reich aanschouwden de rel op enkele tientallen meters afstand. In de zomer van 1927 woont Reich weer in Wenen en het eerste wat hij doet is contact zoeken met de lokale afdeling van de communistische partij, waarvan hij het idee had dat het een geschikte plek zou zijn om meer gehoor te geven aan zijn 'sexueel-politieke'(sexpol) ideeën:

'Theoretische discussies worden gewoonlijk onvruchtbaar wanneer men ze niet op basis van concrete, praktische problemen voert. Men zou aan de hand van afzonderlijke problemen van de politieke beweging de beslissing over de betekenis van de psychoanalyse voor de klassenstrijd moeten afdwingen'.

In 'de Functie van het Orgasme' blijkt reeds Reich's verbintenis met de werkende klasse als hij in de Weense kliniek steeds meer verbanden ontdekt tussen diverse psychische stoornissen en een seksuele oorsprong, ontstaan door de sociale omstandigheden waarin de patiënt leeft. De vrouw is stom geworden. Reich krijgt haar via hypnose zover haar stem te gebruiken en zo hoort hij haar levensverhaal; Haar man had haar verlaten, zij en haar drie kinderen kwamen bijna om van de honger, ondanks de 10 uur per dag waarin ze werkte als naaister. Ze was zelf een wees, het kleine huisje waar ze nu met haar kinderen woonde was even groot als het huisje waar ze opgroeide met vijf anderen, waaronder een aantal mannen die haar regelmatig probeerden aan te randen. Reich begreep dat psycho-analyse maar een gedeelte van de oplossing kon zijn... Maar tegelijkertijd moest er iets aan de maatschappelijke basis veranderen. En dat was hard nodig want we kijken nu tegen de vooravond van de tweede wereldoorlog aan.

3) Orgone energie & uitleiding.

Wat Reich overkwam binnen de psycho-analytische beweging, gebeurde uiteindelijk ook weer bij de communistische partij. Al heel snel raakten de jongere leden van de c.p. geïnteresseerd in Reich, en raakten veel jongeren geïnteresseerd in de c.p. via Reich, maar vooral de oudere communisten hadden grote bezwaren tegen de sexueel-politieke ideeën van Reich; Ze waren bang dat op die manier de jongere kameraden de revolutie zouden vergeten als ze het te druk zouden hebben met hun orgies. (Zoals gewoonlijk zijn zowel 'links' en 'rechts' in staat om ten eigen bate de boel flink te overdrijven.) Opnieuw dook Adolf Hitler op nadat hij een gevangenisstraf had uitgezeten wegens een mislukte poging tot staatsgreep (von Kahr Putsch: 1923). Reich bracht 'de Massapsychologie van het Fascisme' uit in 1933. Hij woonde op dat moment in Denemarken, maar na die publikatie werd hij al snel onder druk gezet het land te verlaten. Via Praag en Londen woonde hij nog vijf jaar in Zweden. In Oslo kreeg hij veel respons op zijn werk en al snel voelde zich als een Freud in Wenen. In 1937 deed hij een ontdekking die de rest van zijn leven zou beïnvloeden. Pasteur dacht te hebben bewezen dat er geen levende organismen te vinden zijn in sterile materie. Reich herhaalde deze proef en ontdekte wel degelijk iets: Wat hij zag waren bewegende ronde figuurtjes die zich soms samenvoegden of zich splitsten. Hij noemde deze organismen bionen,

ABRAHADABRA

een basisvoorwaarde voor leven. Veel biologen controleerden deze ontdekking, maar niemand kon zich voorstellen dat deze organismen leefden. 'Ze schéenen te leven, maar... dat kón toch niet onder zulke steriele omstandigheden?' Eén van hen, Dr. Theodore Wolfe van de Columbia universiteit, nam het verschijnsel wel serieus en nodigde Reich in 1939 uit naar de Verenigde Staten te komen. Net op tijd, want ook in Zweden was er al sprake van een anti-Reich campagne. N.a.v. de bionische ontdekking hadden de zweedse schandaal-kranten redenen genoeg om Reich aan te vallen. Eén van de krantekoppen ging als volgt: 'God Reich creëert leven'. Maar dat was nog lang niet alles. Al dáárvoor werd er beweerd dat Reich's therapeutische methode aanleiding gaf tot seksuele orgies en werd er gezegd dat de 'Vegetotherapie' (de naam die Reich had bedacht voor zijn fysiologische psychologie) gebaseerd was op masturbatie. Net voordat Reich naar de V.S. afreisde deed hij nog een belangrijke ontdekking. Per ongeluk waren deeltjes bionen vermengd met zeezand, die Reich SAPA (sand-packet) noemde. Dit Sapa bleek een hoge straling af te geven die dodelijk was voor kankercellen. In een donkere kamer gaf het blauw licht waaruit Reich de conclusie trok dat de lucht om die reden blauw is. Reich dacht dat hij hiermee de pure vorm van levensenergie had ontdekt en omdat hij die altijd al had geassocieerd met de energie van het orgasme, noemde hij het 'Orgone energie'.

In 1940 bouwde hij een kamertje van hout met metalen platen aan de binnenkant om ervoor te zorgen dat de bionen daarin hun energie zouden blijven behouden. Maar de radiatie bleef aanwezig als hij de bionen had weggehaald. Pas enkele maanden later realiseerde hij zich wat hij nu weer had ontdekt. Het was een warme zomeravond toen hij de hemel instaarde. En een flits van inspiratie deed hem realiseren dat wat hij zag, die kleine lichtjes die we sterren noemen, en de blauwe lucht ertussen in die ook scheen te leven, hetzelfde was als wat hij maanden daarvoor in het isolatiekamertje had gezien: pure orgone energie. Het was de geboorte van de geboorte van de Orgone-accumulator. Hij begon direct te experimenteren met kankerpatienten. Alle 15 patienten gingen stukken vooruit. Reich wist een afspraak te maken met Einstein, maar die was niet erg geïnteresseerd. In 1941 werd Reich gearresteerd, hoogstwaarschijnlijk om zijn communistische verleden. De burens klaagden over de aanwezigheid van ratten in zijn laboratorium. De medische top negeerde hem, maar desalniettemin werd Reich overstroemd door een vloed van nieuwe leerlingen die genoeg geld bij elkaar konden brengen om het jaar daarop in Rangeley, in de staat Maine, een ongebruikte boerderij te kopen: Reich noemde het Orgonon. In 1944 werd zoon Peter geboren, waardoor Reich werd geconfronteerd met het probleem van de opvoeding, en hij is het dan ook geweest die zoveel invloed heeft gehad op wat wij nu de vrije opvoeding noemen, hoewel weinig mensen zich dat realiseren.

In 1947 waren er al zo'n 170 orgone-accumulators in gebruik. De 'Food and Drug Administration', de Amerikaanse Inspectie van Waren, begon moeilijk te doen omdat ze niet wisten waar deze dingen voor dienden. 'Kankerbestrijders? Er is nog niets uitgevonden op dat gebied!' Maar de FDA kon Reich nog niet veel maken. Ook niet toen Reich hoopte dat orgone energie nucleaire straling zou kunnen neutraliseren. Maar het tegendeel gebeurde. Reich, zijn vrouw (de zoveelste) en een aantal assistenten werden er vreselijk ziek van. DOR (Deadly Orgone Radiation) was uitgevonden. Drie weken later meldde de New York Times dat er een aantal radioactieve wolken waren gesignaleerd op een gebied van 600 á 700 mijl met Rangeley als middelpunt.

In 1942 had Reich ook zijn vaak geridiculiseerde 'Cloudbuster' (wolkenbreker) uitgevonden, door op te merken dat een rustig meertje onrustige trekken begon te vertonen als hij zgn. 'Orgonoscopen' (holle metalen buizen) op de oppervlakte van het meertje richtte. Vanzelfsprekend zou dat dan ook met wolken moeten lukken. Als je de wolkenbreker vlakbij een wolk zou richten zou er genoeg orgone energie moeten vrijkomen die de wolk het water zou aantrekken totdat een wolkbreuk de regen zou veroorzaken. In 1953 had Reich de kans zijn theorie in de praktijk te brengen. Het was begin juli en het had 7 weken niet meer geregend. Reich zette in New England (de staat New York) met een aantal assistenten de wolkenbreker op om half 11 's morgens; 's avonds begon het te miezen wat 's

ABRAHADABRA

nachts oversloeg in een flinke stortbui. Na nog 4 pogingen regende het in de hele staat. Tevens bleek dat de wolkenbreker de windrichting kon bepalen. Op 9 september 1954 meldde de radio dat alleen een wonder de stad New York kon redden van de orkaan 'Edna'. Reich verzorgde dat wonder door de orkaan 50 mijl naar het oosten te verplaatsen.

In 1953 was tevens zijn UFO-periode begonnen. Een paar jaar daarvoor had modern Amerika al bemerkt dat er regelmatig 'Unidentified Flying Objects' waren te aanschouwen in het luchtruim, maar Reich had het allemaal niet zo serieus genomen...totdat hij zelf met de vliegende schotels werd geconfronteerd. Steeds vaker zag hij ze vliegen (!) en het duurde niet lang of hij vermoedde dat ze hem in de gaten hielden omdat hij belangrijke ontdekkingen aan het doen was. En zoals hij ooit Freud zag, zo zag hij ook de Amerikaanse regering; op een dag vloegen er een aantal straaljagers over Orgonon, wat Reich opgelucht interpreteerde als een teken dat de regering in feite het volste vertrouwen in hem had, hij kreeg nu immers hun persoonlijke bescherming. Maar het tegendeel bleek waar...

Nadat er door de FDA 7 jaar onderzoek had plaatsgevonden naar de orgone-accumulators, werd Reich verboden ze de staatsgrenzen over te brengen. Reich wilde zich hieraan wel houden, maar kon het niet nalaten een 'antwoord' te schrijven over de FDA waarin onder meer stond dat de FDA 'samenzweerders zijn wiens taak het is het menselijk geluk en zelfregering te vernietigen'. Hierna sloeg Reich min of meer met zijn medewerkers op de vlucht. Waar hij ook terecht kwam; de wolkenbreker deed zijn werk als dat nodig was. Maar Reich's 'antwoord' had z'n gevolgen: Het gerechtshof vond Reich's reactie zo krankjorum dat het hem verboden werd om op wat voor 'n manier dan ook zijn mening openbaar te maken, met als gevolg dat al zijn boeken werden verboden. Reich liet toch nog wat van zich horen per telegram: "We trekken van oost naar west van Hancock, Maine en Rangeley, Maine om te bewijzen dat orgone energie weldegelijk bestaat. We zullen het oosten overspoelen zoals jullie het zuid-westen uitdrogen." Hiermee duidde hij natuurlijk op de kernproeven die in die tijd in de woestijn van Nevada werden gehouden. In oktober wilde Reich opnieuw een succesvolle poging wagen, ditmaal nog een stuk moeilijker, door het in de woestijn te laten regenen. Het experiment mislukt. Voor Reich niet zo vreemd want hij bemerkte die nacht dat hij weer in de gaten werd gehouden door UFO's die hem het slagen belemmerden. Uiteindelijk lukte het experiment na zes maanden volharding. Tevreden keerden Reich en zijn medewerkers terug naar Orgonon, waar hij direct werd gearresteerd. De FDA had bemerkt dat de uitvoer van orgone-accumulators gewoon was doorgegaan. De straf was er niet mis om: Na een rechtszaak van enkele maanden, waarbij Reich met zijn verhalen over UFO's vast als een idioot overkwam, moest het Wilhelm Reich fonds 10.000 dollar boete betalen en kreeg Reich zelf een gevangenisstraf van twee jaar. Nog geen half jaar later, op 2 november 1957, overleed hij op 60 jarige leeftijd aan een hartkwaal - volgens Reich een gevolg van een gebroken hart.

Was er nou sprake van een 'self-fulfilling prophecy' of was er weldegelijk sprake van een samenzwering? Reich had zich al veel eerder met Jezus vergeleken, al vóór er sprake was van een rechtszaak. Of had de Amerikaanse regering Reich liever uit de weg geruimd omdat hij iets openbaarde waar ook zij hun speciale diensten voor hadden opgezet? De Amerikanen hebben het niet voor altijd verborgen kunnen houden dat ze al heel ver zijn in de beïnvloeding van weersomstandigheden, iets wat in tijden van oorlog nog eens van pas zal komen.

Martelaar of niet, Wilhelm Reich zal altijd een profeet zijn van 'menselijk geluk en zelfregering', en mocht er ooit nog eens duidelijkheid komen over Reich als een paranoïde dominator, zelfs dán zullen we hem nog een profeet van het leven kunnen blijven noemen.

Verder lezen;

De werken van Wilhelm Reich, met name 'de functie van het orgasme, massapsychologie van het fascisme en de seksuele revolutie'.

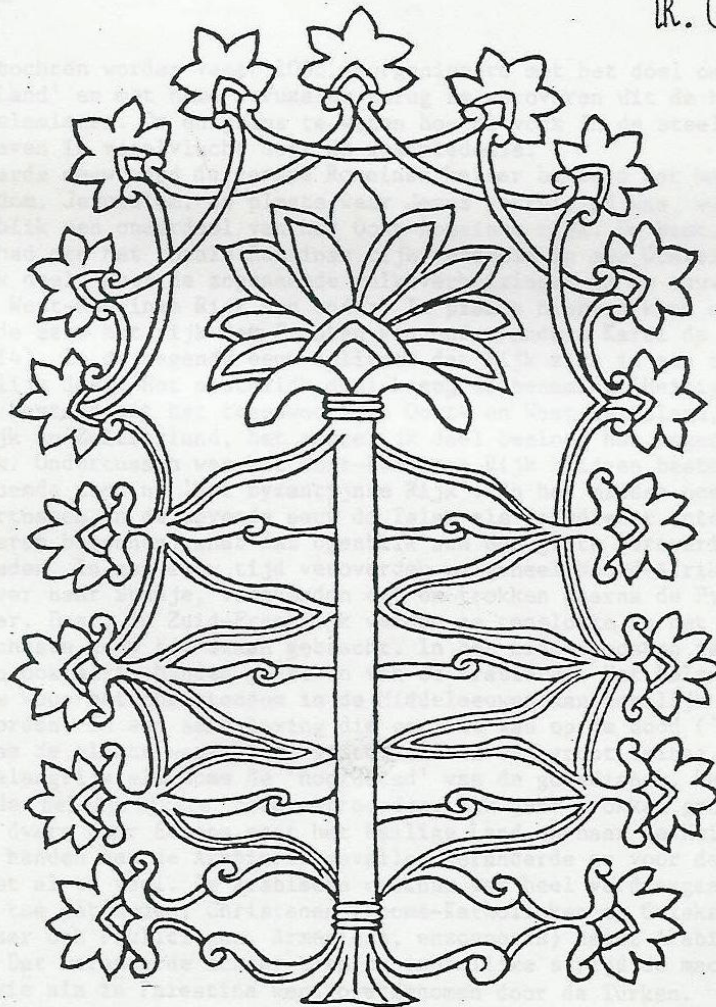
'The quest for Wilhelm Reich'-Colin Wilson, 'a book of dreams'-Peter Reich, 'het seksuele bolwerk'-Harry Mulisch, en nog veel meer...

Voorkwoord

Assassijnen en Tempeliers

Inleiding

Fr. Chironos
5.326.

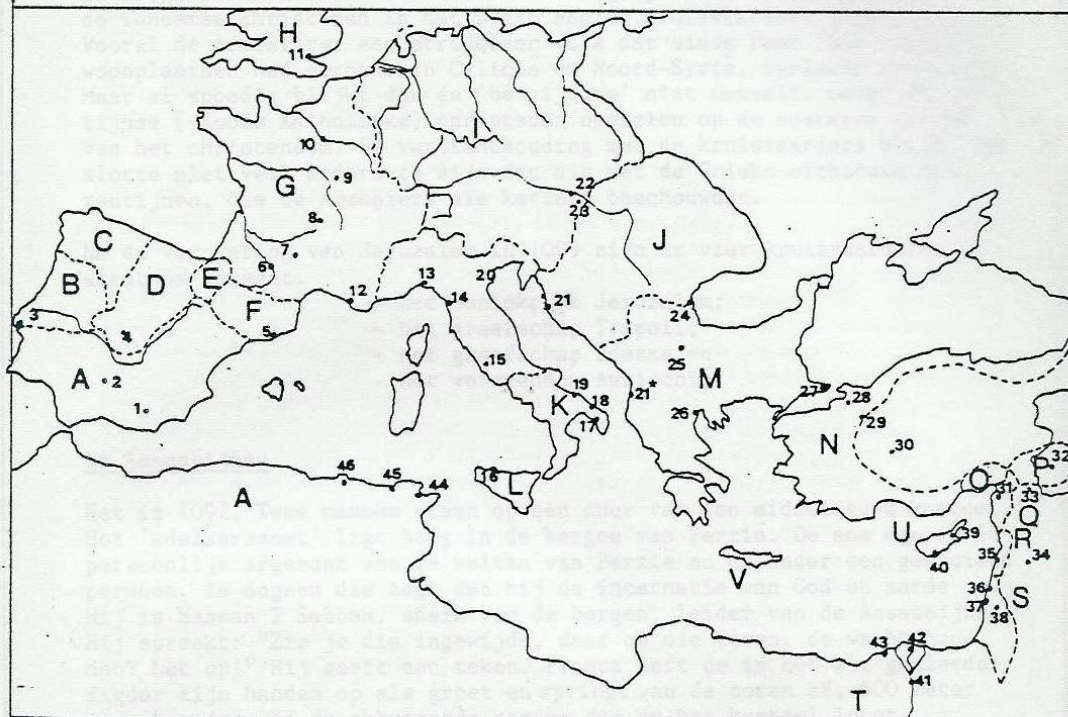
Voorwoord

In het hiernavolgende stuk worden twee groepen mensen behandeld. Beiden leefden in wat we 'de Middeleeuwen' zijn gaan noemen. De hier beschreven periode loopt van ±1080 tot en met 1314. In deze tijd vinden we zowel de opkomst als de ondergang van beide groepen. Daarnaast is het ook de periode waarin de zogenaamde 'kruistochten' naar Palestina ('Het Heilige Laad') plaatsvinden. Beide groepen kunnen daarmee in verband gebracht worden, de één omdat ze in de kruisridders voorname tegenstanders vond, de ander omdat ze in feite dankzij de kruistochten is opgericht. Mede daarom is er voor gekozen om de geschiedenis van de kruistochten als een soort rode draad door het verhaal te laten lopen. Een tweede reden daarvoor is dat de chronologie van het geheel daarmee min of meer verzekerd is. En een mogelijke derde reden is het op deze wijze beperken van allerlei uitwijdingen, die op zich wel interessant kunnen zijn, maar die de leesbaarheid niet bevorderen.

Inleiding

De kruistochten worden vanaf 1085 georganiseerd met het doel om 'Het Heilige Land' en met name Jeruzalem terug te veroveren uit de handen van de Islamieten. Om enigzins te weten hoe de vork in de steel zat gaan we even in vogelvlucht door de geschiedenis. In de vierde eeuw werd de eerste Romeinse keizer bekeerd tot het christendom. Jeruzalem, de plaats waar Jezus gekruisigd was, was op dat ogenblik een onderdeel van het Oost-Romeinse rijk. Om bestuurlijke redenen had men het totale Romeinse rijk verdeeld in een Oostelijk en Westelijk deel. Door de zogenaamde volksverhuizingen in de eeuw erna, ging het West-Romeinse Rijk ten onder. In plaats hiervan kwam er in de zevende eeuw het rijk der Franken van onder andere Karel de Grote (768 - 814). In de negende eeuw splitste dat Rijk zich in een oostelijk en westelijk deel. Het oostelijk deel kreeg de benaming 'Heilig Rooms Rijk' en bestond uit het tegenwoordige Oost- en West-Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland, het westelijk deel besloeg het tegenwoordige Frankrijk. Ondertussen was het Oost-Romeinse Rijk blijven bestaan en het noemde zich nu 'het Byzantijnse Rijk'. In het midden oosten was ondertussen in de zevende eeuw de Islam als godsdienst ontstaan. De Arabieren begonnen vanaf dat ogenblik aan een grote verovering van gebieden. In een eeuw tijd veroverden ze geheel Noord-Afrika, staken over naar Spanje, veroverden dat en trokken daarna de Pyreneeën over. Daar, in Zuid-Frankrijk werden ze tenslotte in het midden van de achtste eeuw tot staan gebracht. In het midden-oosten is Jeruzalem dan ook al in handen gevallen van de Arabieren. Het belang van Jeruzalem voor het christendom in de Middeleeuwen kan moeilijk overdreven worden. In een samenleving die gericht was op de dood ('memento mori') was de plaats waar Jezus gestorven was van groot belang. Bijna net zo belangrijk als Rome de 'hoofdstad' van de godsdienst. Het was een van de belangrijkste bedevaartsoorden. Elk jaar trokken groepen pelgrims dwars door Europa naar het Heilige Land en naar de Heilige Stad. In handen van de Arabieren gevallen veranderde er voor de pelgrims niet al te veel. De Arabische cultuur was heel verdraagzaam. Ze stond toe dat Joden, Christenen (Rooms-Katholieken en Grieks-orthodoxen, maar ook Paulicianen, Armeniers, enzovoorts) naast Arabieren leefden. Dat veranderde echter toen na innerlijke strijd de macht in zowel Syrië als in Palestina werd overgenomen door de Turken. Zij waren heel wat strenger en bovenal onverdraagzamer.

Vanaf ongeveer 1080 werden de pergrims naar het Heilige Land wél gehinderd in hun doen en laten.

Het Middellandse-Zeegebied omstreeks 1150.

1 Granada	15 Rome	35 Tripoli	A Rijk van de Almoraviden	O Armenië
2 Cordoba	16 Palermo	36 Acre	B Portugal	P Graafschap Edessa
3 Lissabon	17 Tarente	37 Jaffa	C Leon	Q Vorstendom Antiochië
4 Toledo	18 Brindisi	38 Jeruzalem	D Castilië	R Graafschap Tripoli
5 Barcelona	19 Bari	39 Famagusta	E Navarra	S Koninkrijk Jeruzalem
6 Toulouse	20 Venetië	40 Limassol	F Aragon	T Rijk van de Fatimiden
7 Albi	21 Zara	41 Cairo	G Frankrijk	U Cyprus
8 Clermont	21* Dyrrachium	42 Damiate	H Engeland	V Kreta
9 Vézelay	22 Wenen	43 Alexandrië	I Duitse Rijk	
10 Parijs	23 Wieselburg	44 Tunis	J Hongarije	
11 Londen	24 Belgrado	45 Bona	K Apulië	
12 Marseille	25 Nish	46 Bougie	L Sicilië	
13 Genua	26 Thessalonica		M Byzantijnse Rijk	
14 Pisa	27 Constantinopel		N Door Byzantium heroverd na de eerste Kruistocht	
	28 Nicaea			
	29 Dorylacum			
	30 Iconium			
	31 Antiochië			
	32 Edessa			
	33 Aleppo			
	34 Damascus			

De eerste kruistocht

In 1095 blijkt de maat vol te zijn. Kluizenaars en pelgrims komen steeds vaker terug met verhalen over pesterijen en wreedheden. In dat jaar lanceert Paus Urbanus II zijn oproep tot de kruistocht. Het enthousiasme in Europa blijkt enorm. Grote groepen mensen beginnen zich te vormen en zich op te maken voor de reis. Als daarnaast de belofte komt dat iedereen die strijden wil voor de verdediging van het christelijk geloof een aflaat (= een kwijtschelding van alle zonden) kan krijgen, wordt het enthousiasme alleen maar groter. De eerste kruistocht heeft een groot succes.

Debet daaraan is de onderlinge verdeeldheid van de moslim-macht in het Midden-Oosten. Men komt niet toe aan het eensgezind optreden tegen de kruisvaarders. Een ander niet onbelangrijk punt is de steun die de inheemse christenen in het begin aan de kruisvaarders geven. Vooral de Armeniërs, een strijdbaar volk dat sinds rond 1080 nieuwe woonplaatsen had gezocht in Cilicië en Noord-Syrië, verlenen veel hulp. Maar al spoedig blijkt dat de 'bevrijding' niet meevalt, omdat de Latijnse (=Rooms Katholieke) christenen neerzien op de oosterse vormen van het christendom. De verstandhouding met de kruisvaarders blijkt ten slotte niet veel anders te zijn dan die met de Grieks-orthodoxe Byzantijnen, die de Armeniërs als ketters beschouwden.

Na de verovering van Jeruzalem in 1099 zijn er vier kruisvaarderstaatjes geweest:

- het koninkrijk Jeruzalem;
- het graafschap Tripoli;
- het graafschap Edessa en
- het vorstendom Antiochië.

De Assassijnen

Het is 1092. Twee mannen staan op een muur van een middeleeuws kasteel. Het 'adelaarsnest' ligt hoog in de bergen van Perzië. De ene man is de persoonlijk afgezant van de sultan van Perzië en de ander een gesluierd persoon, is degeen die zegt dat hij de incarnatie van God op aarde is. Hij is Hassan I Sabbah, sheik van de bergen, leider van de Assassijnen. Hij spreekt: "Zie je die ingewijde, daar op die toren, de wacht houden? Let op!" Hij geeft een teken. Prompt heft de in het wit gekleedde figuur zijn handen op als groet en springt van de toren af, 600 meter naar beneden, in de schuimende stroom die om het kasteel loopt. "Ik heb zeventigduizend mannen en vrouwen, door heel Azië, die allen bereid zijn om te doen wat ik beveel. Kan uw meester hetzelfde zeggen? En hij vraagt mij me te onderwerpen aan zijn gezag! Dit is uw antwoord. Ga!"

Deze en andere anekdoten zijn opgeschreven door Arabische kroniekschrijvers uit de elfde en twaalfde eeuw. Elke keer springt daarbij de absolute gehoorzaamheid van de volgelingen aan Hassan (en zijn latere opvolgers als hoofden van de orde) in het oog. Hoe kwam dat? Wat lag daaraan ten grondslag? En wie was Hassan I Sabbah nu precies?

Hassan, zoon van Ali(Shiah), werd rond 1035 geboren in Khorassan (het noord-oosten van het tegenwoordige Iran). Net zoals zijn vader behoorde hij bij een strenge sekte binnen de Islam. In 1078 kwam Hassan, dankzij de vriendendienst van een oude schoolkameraad in dienst bij de Turkse sultan van Perzië. Daar werd hij echter door het gekonkel van anderen aan het hof ontslagen. Hij vluchtte naar Egypte. Daar bevond zich een geheim genootschap van de Ismaïli's in Cairo. De studenten moesten door negen graden van initiatie. We hoeven hier op deze plaats niet diep in te gaan op het inhoudelijke van deze graden. Het volstaat om te zeggen dat een van de stadia ervan een absolute gehoorzaamheid van de leerling aan de Meester inhield. Hierbij werd waarschijnlijk gebruik gemaakt van een combinatie van hersenspoeling en drugs. Zeker is dat Hassan hier bijna alle technieken moet hebben geleerd die hij later zelf zou toepassen. Op den duur werd dit Centrum van Leren in Egypte als bedreigend voor de heersers ervaren. In 1123 werd het daarom gesloten. Hassan I Sabbah echter zat toen al lang hoog en droog in Alamouth (een bergvesting in Perzië ten zuiden van de Kaspische Zee). In 1090 was hij uit Egypte vertrokken. In het begin reisde hij rond om

op allerlei verschillende plaatsen mensen te 'bekeren' tot zijn versie van het geloof. Hij vroeg die eerste volgelingen om in hun woonplaats te blijven en op hun beurt weer volgelingen te maken. Toen hij zich eenmaal had gevestigd op Alamouth was hij binnen de kortste keren meester van heel het omringende gebied. Belangrijke personen werden vermoord of stierven 'plotseling'. De Assassijnen werden een machtsfaktor in het midden-oosten, bijna op hetzelfde moment als dat de eerste kruistocht het Heilige Land veroverde.

De organisatie van de orde, onder Hassan, bestond uit Missionarissen (Dayes), vrienden (Rafiq) die discipelen waren en Toegewijden (Fidavis). De laatste groep was door Hassan toegevoegd aan het Ismaili-origineel en zij waren de getrainde moordenaars. Fidavis droegen witte kleding met een gordel, muts of schoenen van rode stof. Behalve de training om zo zorgvuldig mogelijk met een mes iemands te vermoorden, werden ze getraind in zaken als het gebruik van talen, het kleden en gedragen van monniken, kooplieden en soldaten, mensen die ze moesten nadoen om hun opdrachten uit te voeren. Hassan I Sabbah zelf stond bekend als Sayedua (onze prins, of leider) en als de Sheik van de Bergen. De kruisridders verbasterden dit tot 'Sydney' en 'Senex de Monte'. Senex is een letterlijke vertaling van het Perzische woord 'Pir' wat 'oud' of 'wijs' betekent. Het totale gebied, beheerst door Assassijnen werd in drieën gesplitst, ieder met een 'Grote Missionaris' aan het hoofd. Onderaan de ladder stonden de haziks, aspiranten die werden getraind voor het lidmaatschap van het genootschap, maar die nog niet waren ingewijd.

Hassan verminderde het aantal graden van inwijding tot zeven. Ook waren er zeven regels van de Orde.

Een van de stadia van ontwikkeling was aangegeven met een gezegde van Mohammed. "Het paradijs ligt in de schaduw van de zwaarden."

Hassan I Sabbah stierf in 1124, ongeveer negentig jaar oud. Na hem kwamen er andere Groot-Meesters, die de macht van de Assassijnen uitbreidden. In Syrië komen de kruisridders en Assassijnen tegenover elkaar te staan. De moorden gingen door.

'De gevierde Aksunkur, Prins van Mosul, was een strijder gevreesd door zowel kruisvaarders als Assassijnen. Toen deze Prins terugkwam van een vergeefse veldtocht tegen de christenen en de moskee van Mosul binnenging om zijn gebeden te doen, werd hij aangevallen door acht Assassijnen, vermoed als Derwischen. Drie van hen wist de dappere prins van zich af te slaan, maar voordat zijn mensen te hulp konden komen, had hij de doodsteek ontvangen en was gestorven."

Iedereen die volgens de Groot-Meester een vijand van het Ware Geloof was, moest worden gedood, Moslim zowel als Christen. En wie een vijand was? Dat werd bepaald door de Groot-Meester. Deze schrok er ook niet voor terug om in opdracht mensen telaten vermoorden.

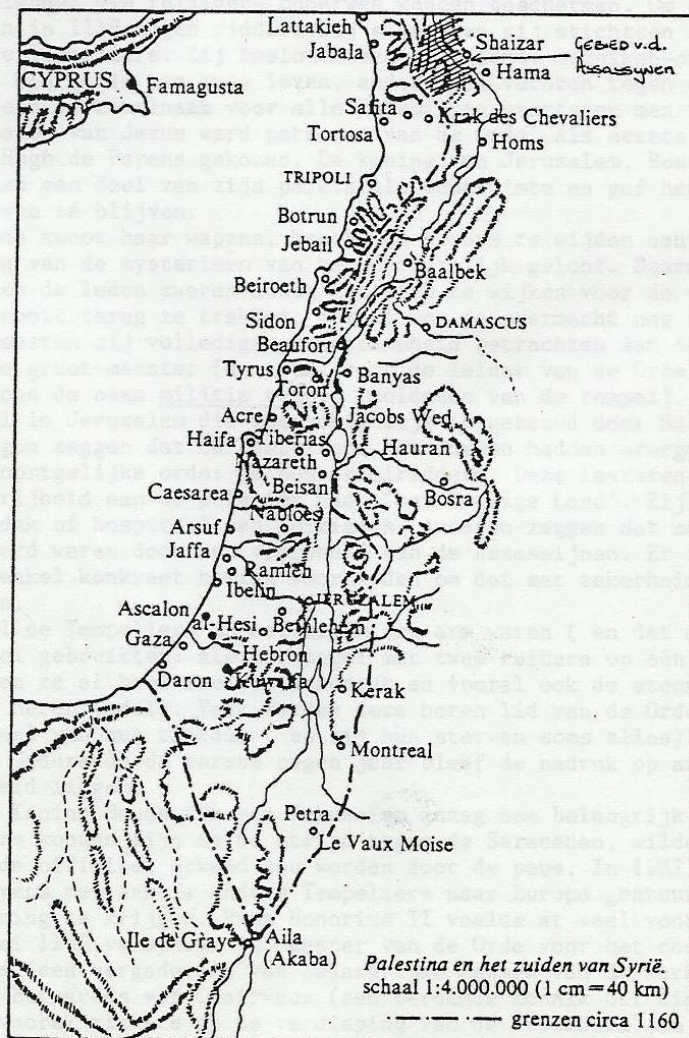
Gaande weg echter bleek dat de sekte alleen floreerde onder een sterke leider. In de twaalfde eeuw kregen ze bovendien last van een sterke tegenstander, iemand die de verdeeldheid onderling bij de Islamieten had overwonnen en nu een oorlog begon te voeren met zowel kruisvaarders als Assassijnen. Saladin had de Ismaili-tak in Egypte overwonnen en was nu heer en meester over Egypte, oostelijk Palestina en een groot deel van Syrië. Hij wilde alle krachten van de Islam verenigen.

In Noord-Syrië werden de Assassijnen geleid door Sinan die niets zag in Saladin's plannen. Drie moordenaars overvielen Saladin en vermoordden hem bijna. Dat maakte dat Saladin eerst de Assassijnen wilde uitroeien. De 'oude man van de bergen' (de bijnaam gold voor alle Groot-Meesters van de Sekte) stuurde nu achter elkaar moordenaars op Saladin af. Te-

ABRAHADABRA

vergeefs. In 1176 trok Saladin het Assassijnen-gebied binnen en begon daar forten te vernietigen. Toen wilde tenslotte de Groot-Meester wel onderhandelen en beloofde Saladin vrijheid van handelen tegen de christenen en geen aanslagen op zijn leven meer te laten doen. Het einde kwam echter naderbij. In 1230 rukten de Mongolen op vanuit het oosten. De macht van de Assassijnen in Perzië werd gebroken, Alamouth werd veroverd. De Assassijnen hebben dan nog alleen Syrië in hun bezit. In 1259 trekken de Mongolen ook dat binnen. Het jaar erop worden ze echter verslagen door de Egyptische sultan. Deze gaf de Assassijnen hun bezittingen terug. Sinds die tijd echter waren ze bij de Sultan in dienst en horen bijna niets meer van ze. Toen 1271 Marco Polo door de verborgen vallei, bij Alamouth trok, schreef hij over iets wat toen als voorbij was.....

Toch leeft de sekte ook nu nog voort. In 1810 was het de Franse consul in Aleppo (Syrië) die ontdekte dat de Assassijnen in Perzië aan het hoofd een goddelijk-geïnspireerd persoon hadden, die beweerde regelrecht af te stammen van de vierde Groot-Meester van Alamouth. De titel voor deze persoon bleek Aga Khan te zijn. De sekte schijnt tot op de dag van vandaag voort te bestaan. Ze moordt echter allang niet meer.

De Tempeliers

Het verhaal over opkomst en ondergang van de Orde van de Tempeliers loopt eigenlijk gelijk op met het wel en wee van de kruisridders in 'het Heilige Land'. Als de kruisridders tenslotte daaruit zijn verdreven, is het eigenlijk ook gedaan met de macht van de Tempeliers. Tenslotte is het een franse koning die de Orde vernietigt.

De oprichting van de Orde

De situatie rond het jaar 1118 was als volgt. Het gehele kustgebied van de Middellandse zee van Turkije tot aan Egypte was in handen van de kruisridders. Dat wil zeggen: zij hadden de grotere steden en dorpen in handen. Het gebied ertussen, platteland en de wegen, was echter een soort niemandsland. Met name gold dit voor het Koninkrijk Jeruzalem waar veel mensen naar de Heilige Stad wilden. Het koninkrijk zelf echter voerde oorlog en er waren geen mensen beschikbaar die reizigers onderweg konden beschermen. Om deze reden kwamen in 1118 negen ridders bij elkaar en zij stichtten de Orde van de Tempeliers. Zij besloten een strijdende monniken-orde te vormen. Enerzijds een kuis leven, anderzijds vechten tegen de Saracenen (een verzamelnaam voor alle Islamieten waartegen men vocht). De moeder van Jezus werd patrones van de Orde. Als eerste leider werd Hugh de Payens gekozen. De koning van Jeruzalem, Boudewijn II, gaf hen een deel van zijn paleis als woonruimte en gaf hen geld om in leven te blijven.

De Orde zwoor haar wapens, kracht en levens te wijden aan de verdediging van de mysterieën van het Christelijk geloof. Daarnaast moesten de leden zweren nooit een stap te wijken voor de vijand, om zich nooit terug te trekken, ook al was de overmacht nog zo groot. Ook moesten zij volledige gehoorzaamheid betrachten aan de orders van de groot-meester (de titel voor de leider van de Orde). Men koos de naam militia templi (soldaten van de tempel), naar de tempel in Jeruzalem die waarschijnlijk is gebouwd door Salomo. Sommigen zeggen dat de Tempeliers hun ideeën hadden overgenomen van een soortgelijke orde: de Hospitaalridders. Deze laatsten gaven gastvrijheid aan de pelgrims naar 'het Heilige Land'. Zij gaven onderdak of hospitaal aan reizigers. Anderen zeggen dat ze geïnspireerd waren door het voorbeeld van de Assassijnen. Er is echter geen enkel concreet bewijs voorhanden om dat met zekerheid te kunnen zeggen.

Hoewel de Tempeliers in het begin erg arm waren (en dat ook als symbool gebruikten: zie het zegel met twee ruiters op één paard), trokken ze al heel snel de aandacht en vooral ook de steun van de rijke heren (adel). Vaak werden deze heren lid van de Orde en gaven een deel van hun rijkdom (en bij hun sterven soms alles) aan de Orde. Gedurende de eerste negen jaar bleef de nadruk op armoede en kuisheid liggen.

Omdat Koning Boudewijn van Jeruzalem inzag hoe belangrijk de Tempeliers konden zijn in de strijd tegen de Saracenen, wilde hij dat de Orde officieel erkend zou worden door de paus. In 1127 werd Hugh de Payens met enkele andere Tempeliers naar Europa gestuurd om deze erkenning te krijgen. Paus Honorius II voelde er veel voor en op 31 januari 1128 verscheen de Meester van de Orde voor het concilie van Troyes (een vergadering van belangrijke mensen van de kerk). Daar kreeg Bernardus van Clairvaux (een beroemde monnik uit die tijd, die zich vooral richtte op de verdieping van de vroomheid) de opdracht om de 'regel' van de Orde op te stellen. Hiermee werden de Tempeliers

gelijkgesteld met een monniken-orde. De 'regel' zou je kunnen vergelijken met een reglement. Paus Honorius koos voor hen als kleding een witte mantel. (Later, in 1147, werd het rode kruis op de schouder hieraan toegevoegd). Hugh de Payens trok daarna met zijn delegatie door Frankrijk en Engeland om zo nieuwe recruten en giften te verzamelen. In 1129 vertrok de Payens, nu met een stel nieuwelingen, afkomstig uit allerlei adellijke families, weer naar het Heilige Land. Tien jaar later was het paus Innocentius II die de Orde allerlei privileges gaf (in de Bul: Omne Datum Optimum). Hij stelde daarin dat de Tempeliers in hun vestigingen zelf de godsdienstige zaken van de Orde mochten regelen. De Tempeliers waren zo buiten de hele hiërarchie van de kerk geplaatst, zij stonden onder direkt gezag van de paus. Het gaf de groot-meester en zijn raad alle verantwoordelijkheid voor de Orde. Zij was dus vanaf dat ogenblik autonoom. En met name dit werd een bron van jaloezie voor alle tegenstanders van de Orde (die zich zowel binnen als buiten de kerk bevonden).

De tweede kruistocht

De successen van de eerste kruistocht waren mogelijk gemaakt door de onderlinge verdeelheid van de tegenstander. Na 1130 veranderde dat. In Syrië kwam een nieuwe Turkse stadhouder, Zengi genaamd, die een machtsgebied opbouwde rond Aleppo en Mosoel. Deze veroverde in 1144 de stad Edessa op de Franken (een verzamelnaam voor de kruisvaarders). Als reactie op de val van die stad kwam echter een tweede kruistocht op gang (1147-1149). Dit werd echter een grote mislukking. Een groot deel van het leger vond de dood in het tegenwoordige Turkije. Er werd nog een vergeefse aanval op Damascus gedaan, wat daarna definitief in handen viel van Zengi's opvolger: Nur ed-Din.

Toch was er nog een succes te melden. In 1153 veroverden de Franken Askalon. Bij de belegering van de stad was er echter wat vervelends gebeurd. Toen het christen-leger op het punt stond de stad binnen te trekken, eisten de Tempeliers het recht op om de stad als eersten binnen te trekken. Dit had te maken met het feit dat zij dan recht hadden op de eventuele krijgsbuit. Dit liep echter volledig verkeerd af. Het garnizoen van de stad gaf zich niet over en doodde de Tempeliers, waaronder de groot-meester van de Orde, Bernard de Tremelai.

Er schijnen genoeg redenen te zijn om te geloven dat de macht die de Tempeliers gewonnen hadden, maakte dat ze zich net zo met het welvaren van de Orde bezig moesten houden als met de zaak van het Kruis. Omdat zij geen wettelijk vorst boven zich hadden, gehoorzaamden zij alleen de Meester. Er kon geen politieke druk of invloed van buiten af op de leden worden toegepast. Zo bleken de Tempeliers een soort staat binnen de staat te gaan vormen, die soms een staat boven de staten moet hebben geleken. En in die zin zijn ze door sommigen ook vergeleken met de Assassijnen. De Tempeliers werden ook beschuldigd van arrogantie. Zij waren daarin niet de enigen. Ook de Hospitaalridders waren losgeraakt van hun oorspronkelijke uitgangspunten. Zij voelden zich verheven boven de wet van vorsten, omdat ze alleen verantwoording schuldig waren aan de paus.

Als men daarbij optelt dat op dat ogenblik het in het hele gebied wemelde van de sektes (Gnostici, Manichaërs, Paulicianen, Nestorianen, Armeniërs enz.) en van magisch-religieuze genootschappen is het logisch dat het totale leefklimaat heel anders was dan in Europa.

Ook het aantal Tempeliers wat geboren en getogen was in het nabije oosten nam toe. In 1167 was de groot-meester Philip van Nablus een Syrier.

Mislukking in Egypte

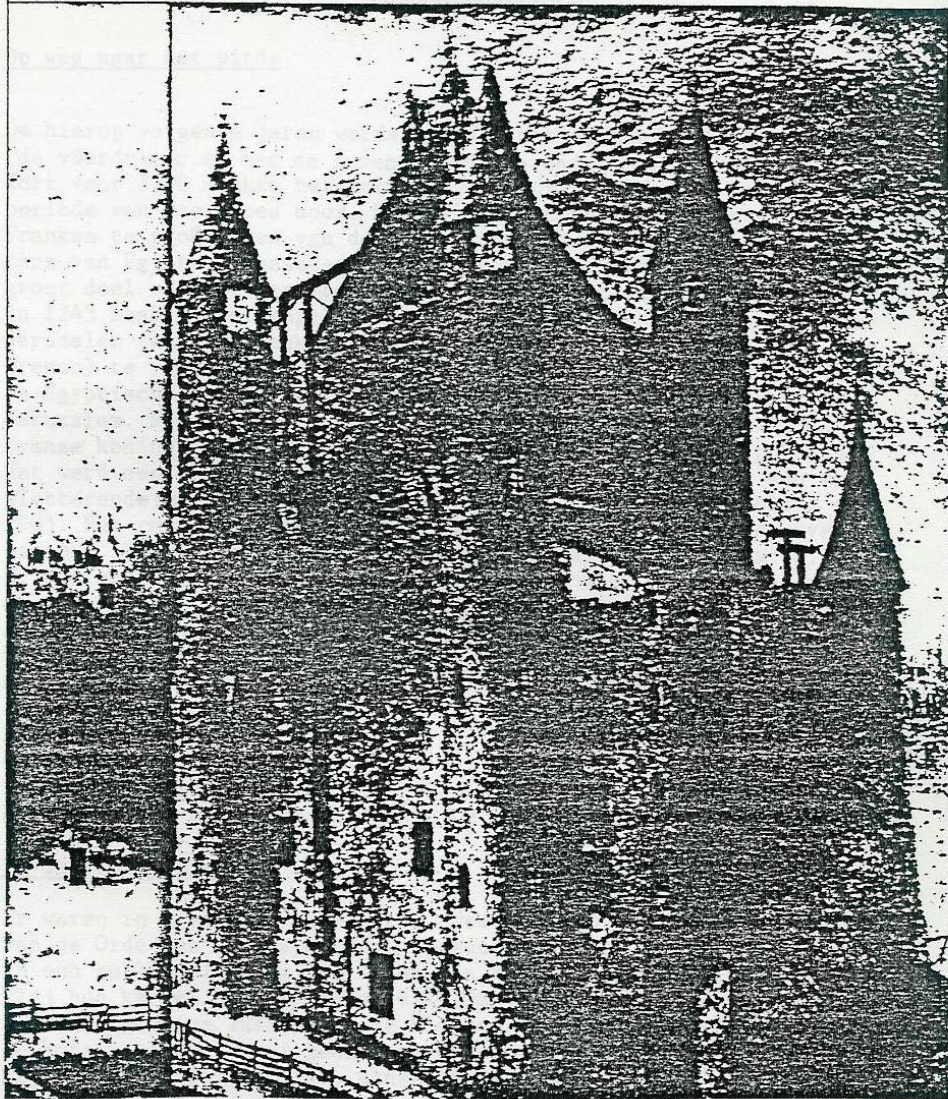
In 1164 werd Egypte bedreigd door de steeds sterker wordende Turkse macht vanuit Syrië. Voor de Franken zou het zeer ongunstig zijn wanneer Aleppo, Damascus en Egypte in één hand zouden komen. Als de Egyptische hulpbronnen in handen zouden komen van de Franken, dan zou de positie van de laatsten veel sterker zijn geworden. In 1167 stuurde Nur ed-Din een sterk leger naar Egypte. De legers van de Franken wisten de zaak echter in evenwicht te houden en er werd vrede gesloten. Deze bleek van korte duur. In 1168 maakten de Turken zich definitief meester van Egypte. Saladin bleek na de dood van Nur ed-Din (1174) de grote man te zijn. En wat men vreesde gebeurde: met Aleppo, Damascus en Egypte in handen van één heerser werd de druk op de Franken ineens veel groter. Na een korte straf-expeditie in 1176 tegen de Assassijnen richtte Saladin zich op de christenen aan de kust.

Onderlinge verdeeldheid en het verlies van Jeruzalem

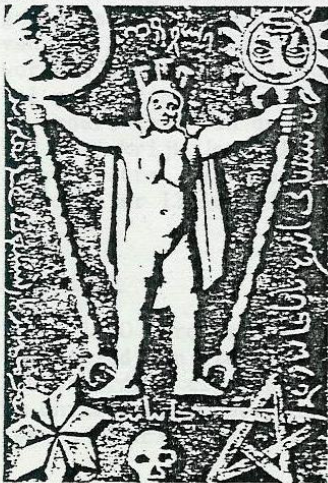
Bij de christenen in het koninkrijk Jeruzalem was ondertussen na 1174 eenpartij-strijd ontbrand. Het was het jaar waarin Boudewijn IV, bijgenaamd 'de Melaatse' op de troon kwam. Diens ziekte voor-spelde een vroegtijdige dood. Wie moest hem opvolgen? Er ontstonden twee partijen, de Tempeliers, onder leiding van hun groot-meester Gerard de Ridefort, sloten zich bij een ervan aan. In 1186 werd de kandidaat van onder andere de Tempeliers tot koning gekroond. Aan het eind van dat jaar viel Saladin aan. Men probeerde nog te onderhandelen, tevergeefs. Tenslotte kwam het tot een slag bij het plaatsje Hattin. Daar verloren de Franken het grootste deel van hun leger. Het bleek een catastrofe. Van de ongeveer 250 ridders van de Tempeliers, bleven er 20 over. Gerard de Ridefort werd gevangen genomen. Een aantal geschiedschrijvers wijst hem ook als een van de hoofdschuldigen voor deze ramp aan. Het losgeld voor hem was de overgave van de stad Gaza. Saladin bleek de grote winnaar. In hetzelfde jaar (1187) veroverde hij ook Jeruzalem.

De derde kruistocht

De val van Jeruzalem schokte de christenwereld. Er moest een nieuwe kruistocht komen. En die kwam er ook. De duitse keizer: Frederik Barbarossa, De franse koning: Philips Augustus en de engelse koning Richard Leeuwenhart trokken in 1189 naar het Heilige Land. De Duitsers echter vielen al snel af. Barbarossa verdrong in een Turks riviertje en slechts een kleine groep duitse ridders bereikte het doel. Dankzij het optreden van Richard Leeuwenhart keerden de krijgskansen zich ten gunste van de christenen. Maar ook hij kreeg te maken met de voortdurende onderlinge verdeeldheid. Mede daardoor mislukte in de winter van 1191 en 1192 de eerste aanval op Jeruzalem. Tenslotte werd een verdrag gesloten met Saladin waarin de christenen vrije toegang tot Jeruzalem verkregen.

Engraved motif appearing on a Muslim box found in Eszteriz, France, with alleged representation of Baphomet (Bibliothèque Nationale, Paris).

Boven: De
Tempel in
Parijs;
Links:
Baphomet;
Rechts:
De laatste
Groot-Meester
Jacques de
Molay (IACOBUS
BURGUNDIS
MOLENSIS).

Portrait of Jacques de Molay (ph. Giraudon).

Op weg naar het einde

De hierop volgende jaren werden gevuld met vergeefse kruistochten (de vierde tot en met de zevende) en hun onderlinge strijd. Kort voor 1240 maakte het koninkrijk Jeruzalem nog een laatste periode van voorspoed door. Ondanks hun eigen ruzies wisten de Franken te profiteren van de onderlinge twisten die tussen de sultans van Egypte, Damascus en Aleppo waren uitgebroken. Zo werd een groot deel van het verloren gegane gebied weer terug veroverd en in 1243 maakten de Tempeliers zelfs aanstalte de vestingwerken van Jeruzalem (wat de Franken in 1229 bij een verdrag terug hadden gekregen) te versterken.

De Egyptische sultan trok hierop echter ten strijde en veroverde Jeruzalem. Nog één keer trok men op kruistocht. In 1249 kwam de franse koning Lodewijk IX, bijgenaamd 'de Heilige' in Egypte aan. Het werd een groot fiasco. Hij leed met zijn gehele leger een verpletterend nederlaag (van de 295 Tempelier-ridders, sneuvelden er 290). Het restant van het leger, waaronder de koning, werd gevangen genomen. Pas na lang onderhandelen kon hij worden vrijgelaten. Er was echter nog iets aan de hand. In 1206 was Djengis Khan door alle Mongoolse, Turkse en Tataarse steppevolken verkozen tot 'Hoogste Heerser'. Bij zijn dood strekte zijn rijk zich uit van China tot aan de Kaspische zee. Zijn opvolgers verdeelden het rijk. En het was één van hen die in 1251 het Midden-Oosten gebied aanviel. In 1258 werd Bagdad veroverd en verwoest en een jaar later werden Aleppo en Damascus veroverd. In 1260 echter werden ze door de Egyptische Mamelukken onder leiding van sultan Baibars verslagen bij Ain-Djaloet (ten zuiden van Damascus). Het bleek het begin van het einde te betekenen voor de christenen.

En de Tempeliers?

Er waren in deze tijd eigen lijk twee kanten aan het functioneren van de Orde van de Tempeliers. De ene kant kwam in 1208 tot uiting in een publiekelijk de les lezen van Paus Innocentius III, omdat "Zij hun kerken opengooien om elke dag de mis te laten zeggen met het luidruchtige luiden van de klokken, het kruis van Christus op de borst dragend, maar geen zorg hebbend voor het navolgen van Zijn leringen die verbieden aanstoot te geven bij de kleinen die in Hem geloven. In navolging van de leerstellingen van demonen, plaatsen zij hun Ordekruis op de borst van elke schavuit, er vanuit gaand dat wie er ook, 2 of 3 centen per jaar betalend, lid wordt van hun broederschap geen christelijke begravenis onthouden kan worden..." Harde taal dus, en dat van een paus die hun overigens wel goedgezind was.

De andere kant van de zaak was dat de feitelijke verdediging van het koninkrijk Jeruzalem bijna geheel op schouders van de Tempeliers rustte. Een idee van hun opoffering: van de 23 groot-meesters stierven er 13 in de strijd.

Het einde

Vanaf 1260 werd de Frankische macht systematisch door sultan Baibars vernietigd. In 1268 viel Antiochië (de eerste grote stad die de kruisvaarders tijdens de eerste kruistocht hadden veroverd). De christenen probeerden te onderhandelen maar werden door Baibars tegen elkaar uitgespeeld. Toen Baibars in 1277 stierf waren nog

enkele kuststeden, wat kleinere plaatsen en twee burchten aan de kust nog in handen van de Franken. De opvolger van Baibars zette door. In 1285 viel Marqab, de laatste burcht van de Hospitaalridders. Zelfs op dat moment was er bij de christenen geen eenheid. Alles en iedereen leek elkaar tot op het laatst toe te wantrouwen. Hieraan deden ook de ridderordes mee. Tempeliers en Hospitaalridders gunden elkaar het licht in de ogen niet. Tenslotte werd in 1291 Acre veroverd. De laatste stad. De Franken en dus ook de Tempeliers waren voorgoed uit het Heilige Land verdreven.

Tempeliers, wat nu ?

Na de val van Acre hadden de Tempeliers eigenlijk geen doel meer. De Hospitaalridders hadden vestigingen op Rhodos en Cyprus en bleven daar voortgaan met het verzorgen van gewonden. En de Teutoonse ridderorde had haar belangstelling allang verlegd naar Oost-Pruisen en de Oostzee-kust. De keuze van Jacques de Molay als hoofd van de Orde (in 1293) was geen gelukkige. De verkeerde man op de verkeerde plaats. Hij was niet in staat om de Orde een nieuwe impuls te geven. Toen de paus (Clemens V) hem vroeg hoe hij dacht over een samengaan met de Orde van de Hospitaalridders, weigerde hij. Waartoe wilde hij dan al die rijkdom en macht aanwenden ? Mogelijk droomde hij van een glorieuze terugkeer in het Heilige Land.

Het hoofdgebouw van de Orde stond nu in Parijs. Het was dezelfde Tempel waarin in 1793 de Franse koninklijke familie (Lodewijk XVI Marie-Antoinette en de kroonprins) gevangen zat. Het geweldige fort was tevens de centrale bank van de Orde, soms zelfs het depôt van de schatten van de koning. Tempeliers (maar ook anderen) konden hier hun geld brengen, kregen daarvoor een ontvangstbewijs en konden dat in andere plaatsen waar een Tempeliers-vestiging was weer inwisselen in geld.

Juist na het verjagen van de Orde uit het Heilige Land bleek dat zij op een toppunt stond van haar macht en rijkdom. In heel Europa hadden ze bezittingen (Frankrijk, Engeland, Spanje, Portugal, Italië, Ierland en Schotland). Ze bezaten kerken, landerijen, dorpen, molens, rechten om vee te laten grazen op 'n ander z'n grond, rechten om te vissen en hout te kappen, enzovoorts. Het aantal Orde-vestigingen (vergelijkbaar met een soort kloosters) alleen in Frankrijk lag rond de 700. Het jaarlijkse inkomen wordt door sommige schrijvers geschat op een 60 miljoen gulden (een enorm bedrag in die tijd) !

De ondergang

In 1307 zat de paus niet in Rome, maar in Avignon (Zuid-Frankrijk). Clemens V was 'gekozen' of liever benoemd door de Franse koning : Philip le Bel (Philips de Schone). En het was deze die door geldgebrek en wellicht ook door angst voor hun macht, besloot de Orde te vernietigen. In het jaar ervoor had dezelfde vorst nog onderdak gezocht in de Tempel van Parijs toen een woedende volksmassa hem achterna zat. De Tempeliers zaten Philips ook nog op een andere manier dwars. Hij wilde, gesteund door 'zijn' paus een nieuwe kruistocht leiden. De kern van het leger zou moeten bestaan uit de samengevoegde Ordes van Hospitaal-ridders en Tempeliers. De paus nodigde de beide Groot-

meesters uit om over dat idee te komen praten. Op dat moment echter werden de Hospitaal-ridders op Rhodos aangevallen door de Saracenen en de groot-meester van die Orde liet zich daarom verexcuseren. De groot-meester van de Tempeliers, Jacques de Molay, kwam wel. En zoals je hierboven al hebt kunnen lezen weigerde deze op het voorstel in te gaan. In wezen tekende hij hiermee het doodvonnis van zijn Orde. Philips de Schone liet door zijn ambtenaren in het geheim beschuldigen opstellen. Na het opstellen ervan werd de arrestatie van de Tempeliers en het in beslag nemen van hun bezit uitgedacht en georganiseerd.

Op de vroege ochtend van vrijdag 13 oktober 1307 werden in één klap bijna alle Tempeliers in Frankrijk gevangen genomen. Niemand scheen van te voren te zijn gewaarschuwd (terwijl de plannen van de koning al een maand van te voren precies bekend waren). Ook de groot-meester, nota bene de dag ervoor nog gast aan het hof van de koning, werd gevangen genomen.

De gevangen Tempeliers werden op grote schaal gemarteld. Bekentnissen kwamen los. De koning vroeg andere vorsten, onder andere de koning van Engeland, om ook de Tempeliers aan te pakken. Tevergeefs probeerden enkele Tempeliers zich te verdedigen en de martelingen te weerstaan. De beschuldigingen werden steeds zwaarder.

"Op het moment dat zij in de Orde werden toegelaten moesten ze God, Christus en de Maagd enzovoorts ontkennen, in het bijzonder verklaren dat de Christus niet de werkelijke God was, maar een valse profeet, die gekruisigd was voor zijn eigen misdaden en niet voor de verlossing van de wereld. Zij bespuwden en vertraptten het kruis, speciaal op goede vrijdag. Zij aanbaden een kat, die soms in hun vestigingen opdook. Hun priesters, wanneer ze een mis opvoerden, spraken de woorden van wijding niet uit. Zij geloofden dat hun meester hen hun zonden kwijt kon schelden. Hen werd verteld bij de toelating dat zij zich konden overgeven aan allerlei losbandig gedrag. Zij hadden afgodsbeelden in al hun vestigingen, sommige met drie gezichten, sommige met één. Zij aanbaden deze afgoden in hun kerken, geloofden dat ze door hen gered konden worden, zagen ze als de gevers van rijkdom aan de Orde en van vruchtbaarheid aan de aarde; zij raakten hen aan met koorden die ze erna rond hun lichaam bonden. Zij die op het moment van toelating niet mee wilden doen met deze praktijken werden ter dood gebracht."

De afgodsbeelden die in het fragment hierboven worden genoemd, zouden afbeeldingen zijn van Baphomet. Deze 'afgod' zou afkomstig zijn uit het Midden-Oosten waar het thuishoorde in het Gnosticisme. Volgens de één is het een verbastering van de naam Mohammed (of: Mahomed), volgens de ander is het een samentrekking van twee griekse woorden: Bapho Metis, ofwel 'doop door/ met wijsheid'. Beiden lijken onwaarschijnlijk: Moslims aanbidden Mohammed niet en het is ze ten strengste verboden om beelden te aanbidden. En daarnaast blijkt de link met het gnosticisme een uitvinding te zijn van een Oostenrijks oriëntalist en niet werkelijk te bestaan.

De Tempeliers kregen nauwelijks de kans om zich te verdedigen voor bijvoorbeeld de paus in Avignon. Clemens V wist echter dat hij daar zat bij gratie van koning Philips. Vier jaar na de massa-arrestatie riep Clemens een vergadering bijeen van honderveertig bisschoppen uit verschillende in West-Europa. Hij wilde de Orde opheffen. Om een groot aantal bisschoppen de Tempeliers zelf wilden horen, werd de zitting verdaagd.

Nog één keer toen hebben de Tempeliers geprobeerd zichzelf te ver

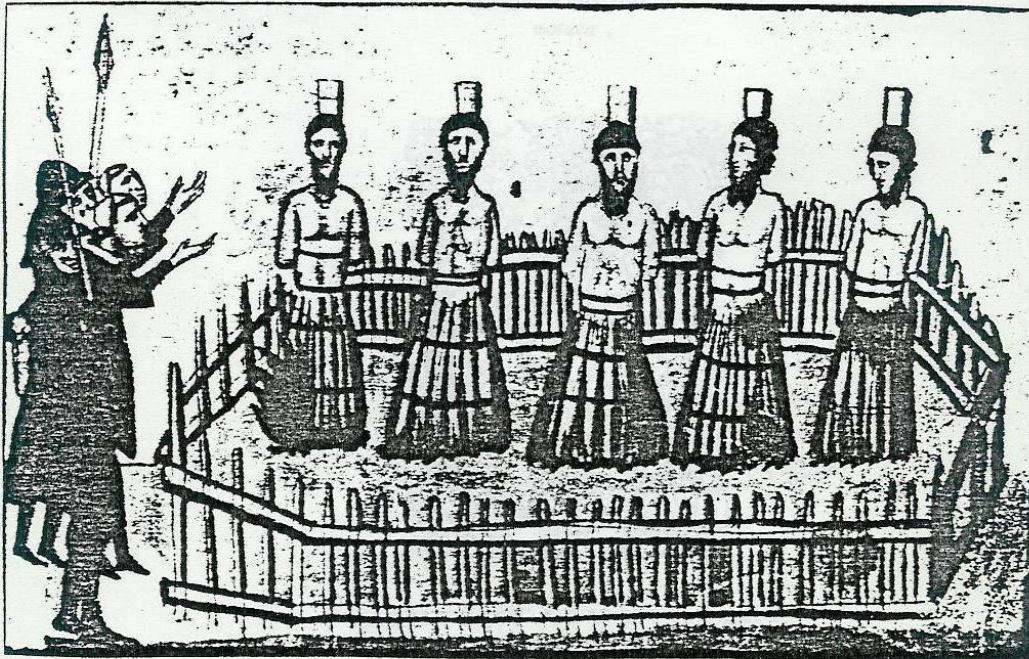
dedigen, maar Clemens V wilde niet dat ook maar iemand naar hen luisterde. Tenslotte bemoeide koning Philips zich ook hier persoonlijk mee, met als resultaat dat op 22 maart 1313 de paus officieel de Orde van de Tempeliers ophief.

In Frankrijk kwamen de meeste bezittingen aan de kroon. In het buitenland gebeurde vaak dat de Hospitaal-ridders de vestigingen overnamen.

Epiloog

In 1314 werd de groot-meester van de Orde Jacques de Molay, samen met een van zijn bevelhebbers in Parijs verbrand. Het verhaal wil dat de Molay op de brandstapel zowel de koning als de paus gebood om voor het hemelse tribunaal te verschijnen voor het einde van het jaar. Clemens V stierf de volgende maand en koning Philips volgde hem in december.

‡336

De oudste afbeelding van de verbranding der tempeliers is dit miniatuur uit 1340, in de Chronique de Villani. Biblioteca Apostolica Vaticana.

NECRONOMICON

Parsifal 49

NECRONOMICON.

AVCTORE

ABDVL ALHAZRED ARABO.

DE GRAECA IN LATINAM

*linguam transcriptū summo labore, cura,
ac fide a*

OLAO VVORMIO.

*recens plurima accesserunt ab eodem ex
Arabum codicibus excerpta
huiusmodi asterisco *
notata.*KONINKL.
BIBLIOTHEEK
TE SHAGE

VENETIIS APVD IVNTAS

M. D. XLVIII

NECRONOMICON

Parsifal .45.

"Niet de dood is wat daar eeuwig ligt; En vele eeuwe later is de dood gezwicht". - Abdul Alhazred.

Het bovenstaande is een veelvuldig aangehaald citaat uit het boek "Necronomicon", geschreven door de krankzinnige Arabier Abdul Alhazred uit Samaa, Yemen. Abdul Alhazred leefde tijdens het kalifaat van de Omajjaden, circa 700 na Christus. Bekend is dat hij de ruïnes van Babylon en de onderaardse geheimen van Memphis bezocht, en dat hij tien jaar doorbracht in de grote zuidelijke woestijn van Arabië - de Rub'al-Khali, ook "Ledige Ruimte" genoemd in de oudheid en "Dahna" of "Rode Woestijn" in het hedendaagse Arabië. Deze woestijn zou bewoond zijn door (beschermende) kwade geesten en monsterachtige wezens uit het dodenrijk. Over deze woestijn werden talrijke vreemde en ongelofelijke vertellingen gedaan, over wonderen door degenen die er in doorgedrongen waren. Over de vermeende krankzinnigheid van Abdul Alhazred zijn veel dingen verteld. Hij beweerde het legendarische Irem, de "Naamloze Stad" of "Stad van de Pilaren", gesticht door Shedad, te hebben gezien. Daar zou hij de schokkende annalen en geheimen van een volk ouder dan de mensheid hebben gevonden. Hij was slechts een onverschillige Moslim die onbekende wezens vereerde, die hij "Yog-Sothoth" en "Cthulhu" noemde. Ook verbleef hij een periode van zijn leven in Beled-el-Djinn, de "Duivelsstad", die hij later in de Necronomicon de "Stad van het Kwaad" noemt. Na zijn verblijf in de Rub'al-Khali trok Abdul Alhazred naar Damascus waar hij de laatste jaren van zijn leven wijdde aan het opstellen van de Necronomicon.

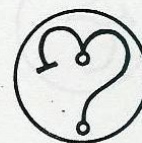
"Noch moet men denken dat de mens of de oudste, of de laatste heerser van de Aarde is, of dat de ordinaire massa van dit leven met zijn substanties de enige zou zijn. De Ouden waren, de Ouden zijn, en de Ouden blijven. Niet in de ruimten die ons omgeven en ons bekend zijn, maar er tussen, ze bewegen zich bedaard in hun oorspronkelijke vorm voort, zonder dimensies en voor ons onzichtbaar". - Abdul Alhazred.

De oorspronkelijke titel van het boek luidde "Al Azif", een woord dat door de Arabieren werd gebruikt om het nachtelijke geluid van insecten aan te duiden, hetgeen zoals men veronderstelde het geluid van demonen was. Het boek heeft in de loop van de jaren veel vertalingen gekend. De oorspronkelijke tekst werd in circa 730 a.d. geschreven door Abdul Alhazred in Damascus. Het werd in 950 a.d. vertaald in het Grieks door Theodorus Philetas, waardoor "Al Azif" de titel "Neconomicon" kreeg (het woord betekend "hoe de doden te beheersen"). De Arabische tekst werd in 1050 a.d. verbrand door de Patriarch Michael, en in 1228 a.d. werd de Griekse tekst vertaald in het Latijn. Deze vertaling werd in 1548 a.d. herzien door Olaus Wormius. De eerste Engelse vertaling zou van de hand zijn van Dr. John Dee, hof-astroloog van koning Elisabeth.

Een meer recente uitgave werd in 1977 gepubliceerd. Het orgineel van de geschriften is echter niet in handen van de uitgevers, en verzoeken om het in te zien worden niet gehonoreerd.

"De mens heerst nu waar Zij ooit heersten; Zij zullen weldra heersen waar de mens nu heerst. Na de zomer is er de winter, na de winter is er de zomer. Zij wachten geduldig en gesterkt, want hier zullen Zij wederom heersen". - Abdul Alhazred.

Over de dood of verdwijning van Abdul Alhazred (738 a.d.) zijn zowel verschrikkelijke als tegenstrijdige dingen verteld. Volgens Ebn Khallikan (een biograaf uit de twaalfde eeuw) werd hij op klaarlichte dag gegrepen door een onzichtbaar monster en werd op een afschuwlijke manier verslonden voor de ogen van een aantal door angst aan de grond genagelde getuigen.

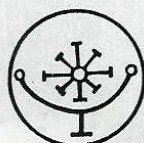
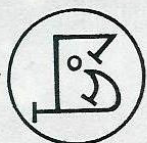
De Cthulhu en Yog-Sothoth cyclus.

In de Necronomicon wordt gerefereerd aan de vroegere heersers van de Aarde, met als wellicht het belangrijkste thema "laat slapende goden rusten". Deze vroegere heersers, of goden, zijn onder te verdelen in twee "soorten", te weten de "Oudere Goden" en de "Ouden". Van de Oudere Goden is weinig meer geopenbaard dan dat het een sterren-ras is, gerelateerd aan het Christelijke "Licht". Het zijn de vreedzame goden, waarvan alleen Nodens, Heer van de Afgrond, bekend is. De Ouden, gerelateerd aan het Christelijke "Duisternis", zijn de kwaadaardige goden welke, eenmaal opgeroepen, niets anders dan onheil toebrengen aan het menselijke ras. Cthulhu is de Meester van de Ouden, getypeerd als zeemonster verblijvend in de verborgen stad R'lyeh. Yog-Sothoth is de god van Chaos (alles is één, één is alles), Azathoth is zijn partner in Chaos. Verder zijn er nog te noemen Shub Niggurath, de zwarte geit met de duizend jongen, Nyarlathotep de Boodschapper, Hypnos de god van Slaap en Dagon, bondgenoot van Cthulhu. De lagere goden blijven in dit artikel onvermeld.

Het zijn deze Ouden die de Strijd aanbinden met het menselijke ras om hun verloren gegane domijn weer in te nemen. Het oproepen van deze Ouden kan geschieden door toepassing van de in de Necronomicon vermelde rituelen. Het zijn echter vaak onbezonnen sterfelingen die, alle waarschuwingen negerend, zich menen te moeten bemoeien met het beteugelen van de Ouden, die zich op de meest afschuwlijke manieren manifesteren met de desastreuze gevolgen vandien. Soms zijn de Ouden kwetsbaar voor magische bezweringen, soms voor meer aardse wapens en soms voor niets wat wij sterfelingen tegen hen kunnen gebruiken.

"De diepte van de diepste kerkers zijn niet te peilen voor de ogen die zien; omdat hun wonderen vreemd en wonderbaarlijk zijn. Vervloekt is de grond waar dode gedachten opnieuw en in vreemde vormen leven, en kwaad is de geest die huist buiten een hoofd. In wijsheid zei Ibn Schacabao dat het graf waarin

geen tovenaars heeft gelegen gelukkig is, en dat de stad bij nacht waar alle tovenaars tot as zijn vergaan, gelukkig is. Want er gaat een oud gerucht dat de ziel van degeen die door de Duivel is gekocht zich haast, niet van zijn vleselijk omhulsel maar de worm zelf die knaagt, vet maakt en instrueert; totdat uit verrotting nieuw leven onstaat, en de geestloze lijkopruimers van de Aarde groeien in kundigheid om het op te jagen en zwellen tot monsterieuze vormen om het te kwetsen. Grote gaten worden in het geheim gegraven waar de poriën der Aarde zouden moeten volstaan; en dingen die hebben geleerd te lopen zouden moeten kruipen". - Abdul Alhazred.

H.P. Lovecraft

De Necronomicon heeft zijn bekendheid grotendeels te danken aan de schrijver Howard Philips Lovecraft (1890-1937), die het boek en de Cthulhu cyclus met tal van zijn verhalen en gedichten heeft verbonden. Lovecraft liet zich voornamelijk inspireren door zijn dromen en schrijvers als Edgar Allen Poe en Arthur Machen (lid van de magische orde Golden Dawn). Schrijven deed hij hoofdzakelijk 'snachts en sliep overdag. Zijn verhalen zag hij tijdens z'n leven nooit in boekvorm verschijnen, maar grotendeels in pulp blaadjes in het horror genre. De z.g. Cthulhu mythologie, een term bedacht door zijn critici, werd hem toegeschreven, en werd na zijn dood overgenomen door schrijvers als Frank Belknap Long, August Derleth, Robert Bloch en Clark Ashton Smith. Een aantal van de tot de z.g. Cthulhu mythologie behorende verhalen van Lovecraft zijn "The call of Cthulhu", "The case of Charles Dexter Ward", "The Dunwich horror", "At the mountains of madness", en "The hounterof the dark". Cthulhu zelf komt o.a. voor in "The call of Cthulhu", waarin hij telepatisch contact opneemt met een aantal uitverkoren mensen om een kultus te stichten, en zodoende de wederkomst van de Ouden voor te bereiden voor als de tijd daar is. In "The case of Charles Dexter Ward" gebruikt de hoofdpersoon de Necronomicon om het werk van een achttiende eeuwse magiër voort te zetten. Dit werk bestaat uit het bereiken van het eeuwige leven en het laten herreizen van de doden met behulp van alchemie. Al met al wordt er in Lovecraft's verhalen weinig meer uit de Necronomicon geopenbaard dan een aantal citaten, niet verwonderlijk gezien de zorgwekkende gevolgen voor de personages die het boek weten te vinden en te gebruiken. De z.g. geheime boeken uit de Lovecraft traditie bestaan naast de Necronomicon uit: Abdul Alhazred - "De Pnaktonische Manuscripten", "De R'lyeh Tekst", "Het Boek van Dzyan", "Zeven Crijptische Boeken van Hsan", "Dhal Psalmen", en "Het Boek van Eibon" ook wel "Liber Ivonis" genoemd, Ludwig Prinn - "De Vermis Mysteriis", Friedrich Wilhelm von Junzt - "Unaussprechlichen Kulden", Comte d' Erlette - "Cultes des Goules" en "Celaeno Fragmenten".

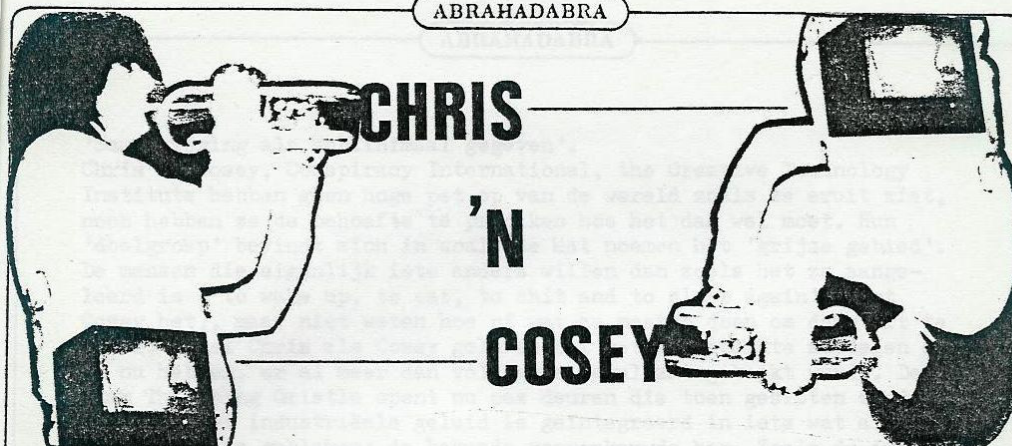
"Al mijn verhalen zijn gebaseerd op de fundamentele vooropgezette stelling dat de betekenis van de menselijke gewoonte rechten en emoties geen gelding hebben op de macro-cosmos. Om de essentie van het buitenzintuiglijke te bereiken moet men vergeten dat zaken als organisch leven, goed en kwaad, liefde en haat, en alle van dit soort lokale attributen van een te verwaarlozen en tijdelijk ras, de mensheid genoemd, überhaupt bestaan". - H.P. Lovecraft.

Bronnen:

Necronomicon - Abdul Athazred (exemplaar Kon. Bibliotheek)
Necronomicon - Abdul Athazred (ISBN 0-380-75192-5)

Met dank aan de afdeling Oude Drukken en het Fotografisch Atelier, Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
De foto van het schutblad uit de Necronomicon, exemplaar K.B. is geplaatst met toestemming van de K.B.

Foto's deze en volgende blz.; Dave Eden.
Laatste: Steve Pyke.

DE INTERNATIONALE SAMENZWERING;

Wat kan er nog over Christine Caról Newly alias Cosey en Christopher-son Carter alias Chris geschreven worden? Geïnteresseerden in de kulturele extremisten-hoek kennen ze al als leden van de industriële muziekgroep Throbbing Gristle*. Sommigen hebben Cosey misschien eens tekeer zien gaan in één van de films van de bekende pornoregisseur Lasse Braun of als stripteasedanseres in een één of andere zweele nachtclub. Chris werkte al op vroege leeftijd als lichttechnicus en 'deed' o.a. shows van Yes, Hawkwind en de BBC.

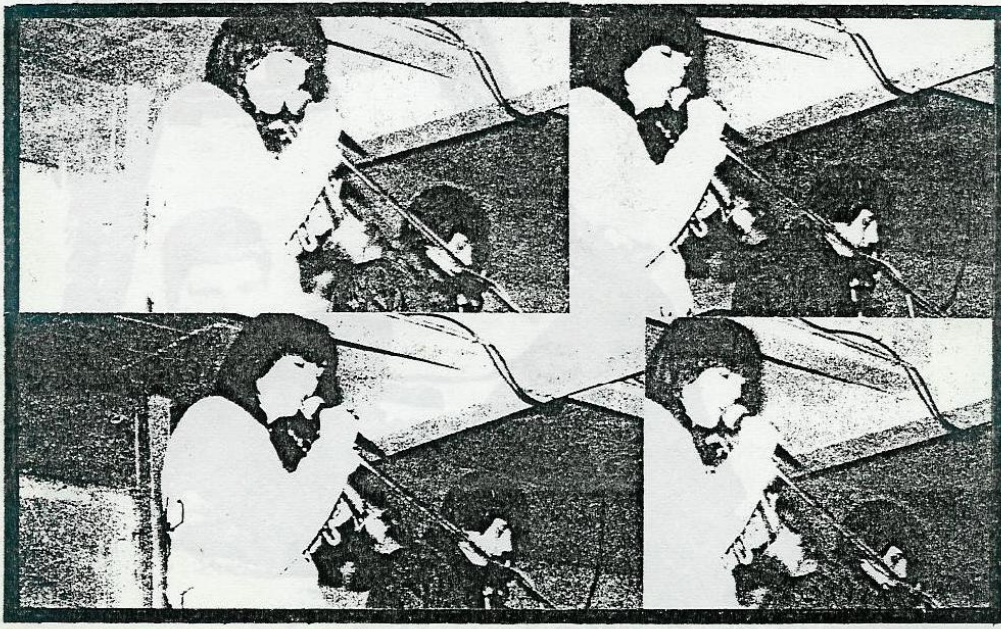
Throbbing Gristle bracht de twee bijeen. Cosey probeerde al jaren aan de bak te komen als (performance) kunstenaar en Coum Transmissions was één van die pogingen, waar ze Genesis P. Orridge wederom ontmoette (ze hadden jaren daarvoor al samen geleefd). Samen met Peter Christopherson en nieuwkomer Chris Carter, die toen al in z'n vrije tijd bezig was met het vervaardigen van synthesizers en andere effectapparatuur, werd T.G. opgericht. Zes jaar later raakte T.G. té populair om nog optimaal te kunnen functioneren als aanstootgevend element binnen de muziekbusiness. 1981. De missie is beëindigd. Voor T.G. althans. Maar niet voor Chris 'n Cosey.

Terwijl Genesis en Peter naarstig de kanalen van de conventionele media gebruiken om de aandacht te richten op hun Temple of Psychic Youth / Psychic TV, is het vrij stil rond Chris 'n Cosey. Hoewel ze er niet minder hard om werken. Misschien hoort het bij de filosofie van de door hun in het leven geroepen multi-media orgaan: Conspiracy International. Dit langdurige project heeft als doel mensen met elkaar in contact te laten komen die, onafhankelijk van de heersende trends, bezig zijn met 'their own thing'. Mensen die in hun eigen huis en met weinig middelen creatief bezig zijn. Conspiracy International brengt over het algemeen alleen het werk van Chris 'n Cosey uit, maar daar is nog niets mee gezegd. Ze hebben niet voor niets C.T.I., the Creative Technology Institute, opgericht. Onder deze naam werken ook mensen mee als filmer John Lacey en de meest recente collaboratie is de maxisingle 'Sweet Surprise', waarop Annie Lennox en Dave Stewart van the Eurythmics om contractuele redenen niet genoemd mochten worden.

* Voor Throbbing Gristle zie ook AbrahAdAbra nr. 5.

'Samenzwering als sublinimaal gegeven'.

Chris 'n Cosey, Conspiracy International, the Creative Technology Institute hebben geen hoge pet op van de wereld zoals ze eruit ziet, noch hebben ze de behoefte te prediken hoe het dan wel moet. Hun 'doelgroep' bevindt zich in zoals ze dat noemen het 'grijze gebied'. De mensen die eigenlijk iets anders willen dan zoals het ze aangeleerd is ('to wake up, to eat, to shit and to sleep again' noemt Cosey het), maar niet weten hoe of wat ze moeten doen om daar uit te komen. Zowel Chris als Cosey geloven dat met de beperkte middelen die ze nu hebben, er al meer dan voldoende resultaat geboekt wordt. De naam Throbbing Gristle opent nu pas deuren die toen gesloten zouden blijven. Het industriële geluid is geïntegreerd in iets wat altijd het zelfde is gebleven: de bekende voorgekauwde hap. Zoals de invloeden van T.G. nu te horen zijn bij bv. de hele rappers-cultus. T.G. was nl. de eerste die de knip en plak techniek van het schrijven van William Burroughs toepaste in de muziek. 'Mensen vragen me telkens weer waarom Chris 'n Cosey geen industriële muziek meer maakt', zegt Cosey, 'maar ze realiseren zich niet dat dat voor mij alweer zo'n 10 jaar geleden is'. Chris staat haar bij: 'Voor mij was industriële muziek iets wat tussen 1975 en 1981 plaatsvond. Maar toen T.G. ophield te bestaan en Cabaret Voltaire een kontrakt afsloot met Virgin records was alles afgelopen, en alles wat daarna kwam en zich 'industriële' noemde beschouw ik helemaal niet als zodoende. Als T.G. nu nog had bestaan hadden we hele andere muziek gemaakt'. En dat blijkt wel. Toch lijkt het soms alsof de richting die Chris en Cosey samen hebben ingeslagen een beetje té gemoedelijk is voor twee ex-T.G. leden. Hoewel? Chris: 'Als je onze muziek hoort klinkt ze inderdaad vrij gemoedelijk, maar toch zit er iets in, iets ver in de achtergrond wat niet opvalt maar toch zo'n zwaai aan de muziek geeft, dat de luisteraar er rusteloos van wordt. Hopelijk zet het aan tot iets creatiefs bij de luisteraar'. 'Thought-provoking' noemt Cosey het. Dat ene geluid op de achtergrond, wat natuurlijk ook een visueel beeld kan zijn wat een fractie van nog geen seconde getoond wordt, noemt men

ABRAHADABRA

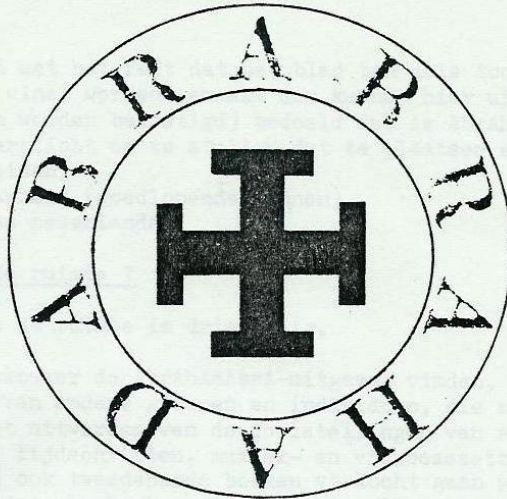
subliminale signalen. Ze zijn in staat je een gevoel of idee te geven waarvan je niet weet waar ze vandaan komen. Op de vraag of ze een paar voorbeelden kunnen noemen, wordt nul op het request gegeven...

'Het is net zoals bij magie. Hoe meer je erover openbaart des te meer het z'n kracht verliest. Met Chris 'n Cosey hebben we een eigen magie, net zoals iedereen z'n eigen magie heeft. En hoewel we erg open zijn, wat we ons kunnen veroorloven omdat we in staat zijn onszelf te verdedigen, zal er altijd iets blijven waar we over zwijgen. Jij vertelt toch ook niet alles aan je lezerspubliek?'

Ik zwijg. Geen woord teveel gezegd. De spullen worden in de auto geladen. 'Morgen gelukkig het laatste optreden van deze tour' zegt Chris nog en Cosey vult hem aan: 'Ja, we missen ons kind'.

AH Conspirator !

AbrahAdAbra - Nieuws

Op 23 april 1986 opent AbrahAdAbra in Den Haag haar eerste eigen ruimte. Het is de bedoeling dat deze ruimte gebruikt gaat worden als winkel, kantoor en informatieruimte.

Adres: Prinsegracht 14

Openingstijden: Woensdag t/m vrijdag 13-18 uur
 Zaterdag 12-17 uur
 Donderdagavond 19-21 uur

Wat is AbrahAdAbra ?

- AbrahAdAbra is een organisatie die zichzelf als doel heeft gesteld om de individualiteit van haar leden te vergroten. Met die individualiteit wordt onder andere bedoeld dat de leden zich een eigen kijk op zichzelf en de samenleving dienen te verwerven.

AbrahAdAbra biedt hiertoe informatie die haar leden inzicht kan bieden in hun eigen functioneren binnen de eigen omgeving en maatschappij.

Wanneer een individueel lid zich blijft interesseren voor een bepaald onderwerp, dan is het de bedoeling dat AbrahAdAbra in staat is die persoon te helpen of anders om die persoon door te kunnen verwijzen naar andere bronnen.

- AbrahAdAbra stelt zich tevens ten doel om haar leden aan te zetten tot creativiteit en produktiviteit. AbrahAdAbra geeft een eigen blad uit wat eens in de twee maanden verschijnt. In dat blad kunnen de leden hun produkten kwijt.

Naast dit blad is het in de toekomst ook de bedoeling om geschriften te publiceren van mensen van wie de filosofie binnen het kader van de doelstellingen van AbrahAdAbra valt.

- De enige restricties ten opzichte van bovenstaande zijn:

1. Een lid van AbrahAdAbra mag en kan zich niet autoritair opstellen tegenover de persoonlijke ontwikkeling van een ander lid. Alleen binnen de redactie van het genoemde blad kunnen de redactie-leden elkaar aanspreken op basis van gemaakte (en al dan niet vastgelegde) afspraken.

2. In verband met het feit dat het blad ten dele toch ook commercieel (mocht er winst worden gemaakt dan kunnen hier uit ook andere activiteiten worden bekostigd) bedoeld is, is AbRAhAdAbRA toch min of meer verplicht om te stellen dat te plaatsen stukken moeten voldoen aan twee eisen;
- a) leesbaarheid (goedlopende zinnen),
 - b) foutloos nederlands.

Waar toe dient de ruimte ?

Het gebruik van de ruimte is drie-ledig.

-De winkel;

Daar kan de bezoeker de AbRAhAdAbRA-uitgaves vinden, tevens boeken en tijdschriften van andere groepen en individuen, die relevant geacht worden voor het uitwerken van de doelstellingen van AbRAhAdAbRA. Naast 'alternatieve' tijdschriften, muziek- en videocassettes en grammofoonplaten, zullen ook tweedehands boeken verkocht gaan worden. Naast literatuur zullen dat ook boeken zijn op het gebied van psychologie, filosofie, geschiedenis en het occulte.

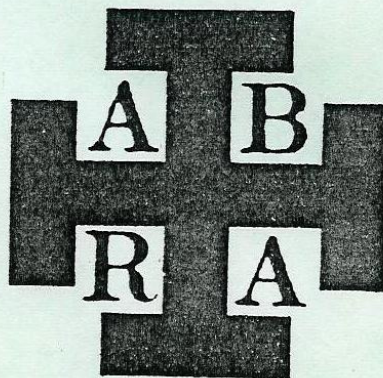
-Het kantoor;

Leden kunnen gebruik maken van de ruimte om te studeren en te schrijven. Ook de lay-out van het tijdschrift kan in het kader van de kantoor-functie geschieden.

-Het informatiecentrum;

Het ligt in de bedoeling om in de toekomst ook het AbRAhAdAbRA-archief naar de nieuwe ruimte te verhuizen. De leden kunnen dan optimaal gebruik maken van de faciliteiten die AbRAhAdAbRA hen wil bieden.

Daarnaast kan de ruimte in dit kader ook gebruikt worden om lezingen te geven en voor kleinschalige optredens en tentoonstellingen.

Heb je zelf ideeën en ben je bereid de armen uit de mouwen te steken ?
 Ben je benieuwd naar AbRAhAdAbRA ?
 AbRAhAdAbRA is het Grote Werk !
 Kom langs ! Prinsegracht 14, Den Haag
 Schrijf ! P.O. Box 13414, 2501 EK Den Haag
 Bel ! 070 - 451461

